

שגיא אלנקוה

שירה היא אכן בַּמְרוֹוּחִים

*

.1

הֵיכֵן אָנִי, גּוֹף חֵם,
 בְּהַעֲדֹר
 מְלִים
 אֲשֶׁר יִהְיֶהדוּ
 אֶת בְּדִידוֹתוֹ?
 וּבְכָל זֹאת אָנִי,
 שְׁאוּחֹז בְּכַח
 בְּגִרְגִירִי הָאֶבֶק
 שֶׁל קִיּוּמִי,
 אוֹמֵר שִׁירָה –
 לֵךְ לָךְ
 מִהִיּוֹתָךְ,
 מַעֲצָמָךְ,
 שְׁרִטֹט בְּקוֹיִם
 עֲדִינִים יוֹתֵר
 אֶת כָּלֵא
 גְּאוּתָךְ.
 לֵךְ לָךְ.

.2

אָנִי מֵת לָאֵט.
 שִׁירָה הִיא אָכֵן
 בַּמְרוֹוּחִים, הֵיכֵן
 שֶׁהַשִּׁירָה נִרְמָסֶת,
 נִקְרָעֶת מִתּוֹךְ עֲצָמָה,
 הָרִי הַשִּׁיר מִבְּקֶשׁ

מָוֶת אֲטִי וְכֵּה
 בָּעֵת מִבְקֵשׁ לְהַצִּמֵּד
 לְקֶצֶב, לְתַנוּעָה
 שְׁמִנְיֻטָּה אֶת הַדְּבָרִים
 מֵתוֹךְ עֲצָמָם.
 הַשִּׁיר נִמְצָא הֵיכֵן
 שָׁאִין יוֹתֵר מְקוֹם לְשִׁיר.
 הַשִּׁיר גְּרָגִיר.

3.

אֲנִי מַצְלִיחַ
 לְהֶאֱחֹז רַק בְּטִנְפֹת
 בְּשָׂרִי.
 וּבְנִסְיוֹן הַהִתְהַרּוֹת,
 אֲנִי מְזַהֵם אֶת הַנֶּפֶשׁ,
 הַמְּזַהֶמֶת מִמִּלָּא,
 מִכְתִּים אוֹתָהּ
 בְּעָפּוֹשׁ
 הַמְּלִים.

כיצד מילה סגורה בתוך עצמה

הַיָּם מְרַבֵּה רָאשִׁים וְעַקְבִּים,
 וּמִמֶּנּוּ צִמְחוּ אוֹלֵי
 יְצוּרִים מְרַבֵּי רָאשִׁים.
 כַּחֲלִיל רַב, סִפְרֻטָּנִי
 הוּא צוֹעֵד וְיוֹרֵה חֲנִיתוֹתָיו
 וּסְלָעָיו.
 בַּעַל צֹאֵר עֵבֶה וְחֹזֵק
 שְׂאֵי אֶפְשָׁר לְחַנֵּק.
 דְּגָמִים מִינֵיאֲטוֹרִיִּים שָׁל
 הַיָּם הַזֶּה,
 הֵם הַשָּׂד הַנָּשִׁי, וְכּוֹס קָפָה
 אוֹ מֶרֶק עֲדָשִׁים.

ים הוא ריח של שושנה.
 בסוס דוהר קמצוץ ים.
 מלח הוא אבן בגן אחת
 של הים ולכן קל כטפת טל.
 החיים הם בדל ים.
 והאש הגדולה שדולקת
 בכל קצוות הים.
 והחול הדק.
 לו אשאר כן, נוסעות בי
 מגרות, ונעות בי דלתות
 בחריקת שנייד.